Виенски
апартамент

Радостина А. Ангелова

СОФТПРЕС

ПРЕЗ ОКТОМВРИ

Гениалните мисли се раждат непрекъснато, но се изисква едно особено състояние на духа и специфична нагласа на ума, за да може човек да ги хване. Обикновено те префучават така, че едва ли някой изобщо усеща появата им. Ала дали защото стискаше солница, дали защото стъпалата ѝ бяха безкрайно уморени от токчетата, тя не само почувства гениалната мисъл, но я видя като на забавена лента, поради което я и запомни. Завинаги. А в същността си гениалната мисъл беше удивително проста: *всеки човек има свой двойник в друга държава.*

Разбира се, пъргав ум като нейния веднага би установил несъответствие, породено от очевидния и непреодолим факт – човечеството се състои от раси. Едва ли човек от черната раса има двойник в бялата. Въпреки това тя се оживи. Ами да! Това обяснява защо на стотици километри от дома си редовно се припознава: вижда приятел и почти се втурва да го поздрави. Веднъж срещна копие на колега, даже карираният каскет, с който мъжът ходеше, беше същият, а друг път – почти се сблъска с майката на Митко от горния етаж в един супермаркет. Припознава се дори в лица от телевизионния екран и наистина, ама наистина хората много си приличат.

Само че не би могла да разбере дали приликата е единствено външна...

На другия ден сподели вечерното си откритие с Марк и съжали. Той я погледна с нескрито объркване в тъмните си очи. После разсеяно разбърка чая си с молива, който държеше. Но в следващата секунда се овладя, отметна кичура на дългата си коса назад и отвърна: *Едва ли*.

ПОНЕДЕЛНИК

В Австрия няма кенгуру.

Няма. Сбъркали сте не само държавата, но и континента... Хубав слоган. Ако следва съветите на Бегбеде, трябва да използва по-модерна дума – хубав хедлайн. Австрия или Австралия... На кого му пука, ако не е тръгнал за нито една от двете държави?

Но това не е нейният случай. Пред нея е Виена, тя е Бианка и е тук абсолютно съзнателно, доброволно и организирано. Всъщност била е много пъти в австрийската столица, ала само за да се премести от един самолет в друг на път за някъде или едва за ден-два, по работа в централния офис. Летището на Виена я успокоява по странен начин – може би заради човешките си обозрими мащаби, уютните кафенета и екзотиката на Европа, която вече не съществува никъде другаде. Виена е не само антрето на Старата дама, тя цялата е една стара дама, запазила достолепие, изящество и стил, които нито едно европейско кралство вече не притежава. Най-малкото британското или белгийското.

Виена с каляските и добре гледаните коне, Виена с преоблечените продавачи на билети за Щатсоперата, Виена с кафето си – една все още незаета изцяло от италианско еспресо територия... Винаги се бе чудила какво е да си там през декември, преди Коледа... И когато усети, че за да вземе решението си, трябва да остане сама, и то наистина сама, Виена се изпречи на пътя ѝ.

Пътуването започна още с купуването на билета от Австрийските авиолинии и търсенето на апартамент. Хотел вероятно би намерила веднага, но тя искаше дом. Искаше да излезе на разходка из улиците на Стария град (който проучваше в детайли на картата на гугъл), а в джоба ѝ да има ключ от врата. Собственоръчно заключена от нея врата. После да изпие едно виенско кафе и да реши дали ще хапне навън, или ще напазарува от близкия магазин, за да вечеря у дома. Толкова ли е важно да наречеш някое място на света дом? „Важно е – отговаря си сама. – За *мен*, *Бианка*, е важно.“

Веднъж Райнер Епъл, симпатичен баварец с вечна сенна хрема, ѝ беше разказал за преклонението на австрийците пред титлите. „Не само че към мен се обръщат винаги така – смееше се гърлено Райнер, – но по време на почивката ни в Грац и жена ми стана *фрау доктор* Епъл и я гледаха с нескрито уважение... Все едно тя мен ме е изтърпяла дванайсет години, а не аз нея... Ха-ха-ха... Сигурно и децата щяха да са част от поликлиниката, ако бяха там...“

Гласът на германеца не беше затихнал в спомена ѝ, когато, без колебание, сложи пред името си титлата, с която нямаше причина да се хвали в България: Dr. Bianka Cherneva. Замисли се за миг и изтри фамилията, с която името ѝ ставаше толкова оксиморонно (но не и за чужденците). Dr. Bianka Stefanov беше начин да остане анонимна, за всеки случай. Реши да погерманчи бащиното си име, но сърце не ѝ даде да използва двойно ff (не харесваше това изписване, откакто любимата ѝ певица се беше превърнала в Тодорофф).

Удари на камък, защото апартаментът, който хареса в самото начало на търсенето, беше зает. Използваше най-стандартния начин за намиране на подслон в XXI век – търсеше из интернет. Не искаше да замесва нито фирмата, нито да моли Марк за помощ. Беше решила дори да не му се обажда, че е във Виена. Трябваше да е сама, да се огледа на спокойствие, да не позволи присъствието на Марк да я омае...

И докато трескаво превърташе прегледаните уебсайтове, за да намери ново място за едноседмичния си виенски

дом, пощата ѝ се напълни с писма. Валяха едно след друго, все от Виена и все от хора, които ѝ предлагаха дом. Изуми се! Не че в живота ѝ не се бяха случвали странни неща, но все пак езотериката имаше винаги видима граница, зад която мозъкът ѝ не беше подготвен да мине. А трийсетте и осем писма, получени в рамките на час в пощенската ѝ кутия, бяха зад тази граница...

Не можеше случилото се да е само мистика, трябваше да има обяснение. И го намери в края на първото писмо от австриеца, което не беше дочела. Когато видя, че апартаментът е зает, погледът ѝ само пробяга по стандартната фраза „но следващия път ще ви очакваме непременно...“ и толкова. А най-отдолу човекът любезно обясняваше, че за да ѝ е полезен, ще разпрати нейното запитване до всички членове на тяхното сдружение за апартаменти под наем, за да получи и други предложения.

Струваше ѝ се абсурдно подобно нещо да се случи в България. Може би само ако някой близък или приятел дава апартамента – иначе не можеше да повярва, че българин ще разпрати такова писмо до останалите. Освен ако не иска комисиона. Или ако не се е върнал скоро от чужбина, където обаче е роден и отгледан от чужденци...

Българинът не обича да прави услуги на непознати, а в случая те са двама: чужденецът, който иска да наеме апартамента, и сънародникът, който ще има полза от тази работа. „Ами аз къде съм в тази игра? – пита се той. – Кой ще ми плати за времето, в което пиша писма, набирам адреси... И накрая на някой смотаняк, който изобщо не знае как се управлява апартамент, да му излезе късметът само защото нямам свободно място... Айде бе... Да се оправят!“

От предложенията в писмата избра две – и двата апартамента бяха в района на Стария град. Писа на собствениците любезни отговори – отново като фрау доктор Стефанов. Семейство Катрин и Филип Гласман отговориха същата вечер: да, бяха готови да предоставят апартамента за седем нощувки от втори до девети декември. Освен изчерпателното си писмо ѝ изпращаха и презентация със снимки от Виена. За да се настрои за пътуването...

Другият собственик отговори чак след два дни, когато Бианка вече беше превела капаро на семейство Гласман. Тук имаше изненада: цената беше различна от начално обявената, защото бяха добавени разходи за ползване на интернет, за смяна на бельото и кърпите след петия ден, както и още петдесет евро за финалното чистене. Бианка се бе сраснала с компютъра си, особено когато пътуваше и трябваше да поддържа връзка с Дани. Не можеше без интернет и заради работата си... И истински се ядоса. Не стига че забавиха отговора си, ами и тайничко пробутваха повишение на и без това високата тарифа за седмица престой. Дали собственикът не беше българин? Но се засрами от предположението си... Едва ли всички останали на света бяха идеални и само българите представляваха изключение.

Не харесваше националния нихилизъм, макар да усещаше, че е неизменна част от ДНК-то ѝ.

От бордното списание на самолета би могла да разбере колко чудесна дестинация за бизнеса е Бахрейн, как да остане вегетарианка по време на коледните и новогодишните празници и защо жените предпочитат да свалят партньора на най-добрата си приятелка, вместо да се занимават със свободните мъже. Защо ли... Погледът на Бианка се плъзга по редовете, но темата не я вълнува. Вече не. Пъхва списанието в мрежичката на седалката отпред и се унася в очакване на кацането.

На изхода от терминала оглежда табелките с имена в ръцете на посрещачите – запазила е кола, която да я отведе до града. Беше решила да пътува максимално комфортно: не харчеше служебни пари и не трябваше да се оправдава за излишния лукс.

След като не открива името си, отива до гишето на viennadrivers.com и се представя. „Разбира се, фрау доктор, Вашият шофьор е тук, заповядайте!“ – и до усмихнатото момиче от гишето внезапно се появява младеж с мургава

кожа и табелка в ръка. На табелката пише „Dr. Stefanov“ и Бианка просто я е подминала... Забравила е за новата си идентичност.

И ето я в черното ауди, на задната седалка, на път към града. Гледа снега навън и потръпва, макар в колата да е топло. В София беше петнайсет градуса, а тук е минус три. На всичкото отгоре обмисля въпроса с бакшиша – не знае дали е прието да остави, или не. И ако остави – колко. Май беше по-добре да плати предварително с картата си, още когато направи поръчката за превоза... Нищо, ще остави две евро. Две евро е едно кафе – шофьорът или ще е доволен, или просто ще я псува наум, докато изпива кафето.

Вече очевидно са в града, пресичат широк мост, движението се увеличава... Под моста тече канал на Дунав. Внезапно в колата звънва телефон и шофьорът включва високоговорителя, така че звукът нахлува в купето.

Женски глас обяснява нещо на бърз немски. Дали е жена му? Шофьорът повтаря само „окей, окей“ и очевидно отлага разговора за след fünf Minuten. Бианка все още не говори добре немски, но толкова разбира.

След фюнф минутен ще е у дома.

Облечен в дрехи от почерняло желязо или изльскан от хиляди надежди, секретният пазител отваря и затваря тайните и съдбите. Очукани куфари, надменни сейфове, нуждаещи се от усамотение, задъхани спални и коледни врати с венец се молят за разположението му ден и нощ. Те отлично знаят, че пазителят е жив, че диша и хълца, докато пие чай с лимонов сок срещу ръждата. И че обожава спагети ал денте с чист зехтин, пак като лек срещу бавното разяждане на тялото му. Дори и нагизден в модерни сплави,